INELUL MORTUAR AL FARAONULUI SNEFERU

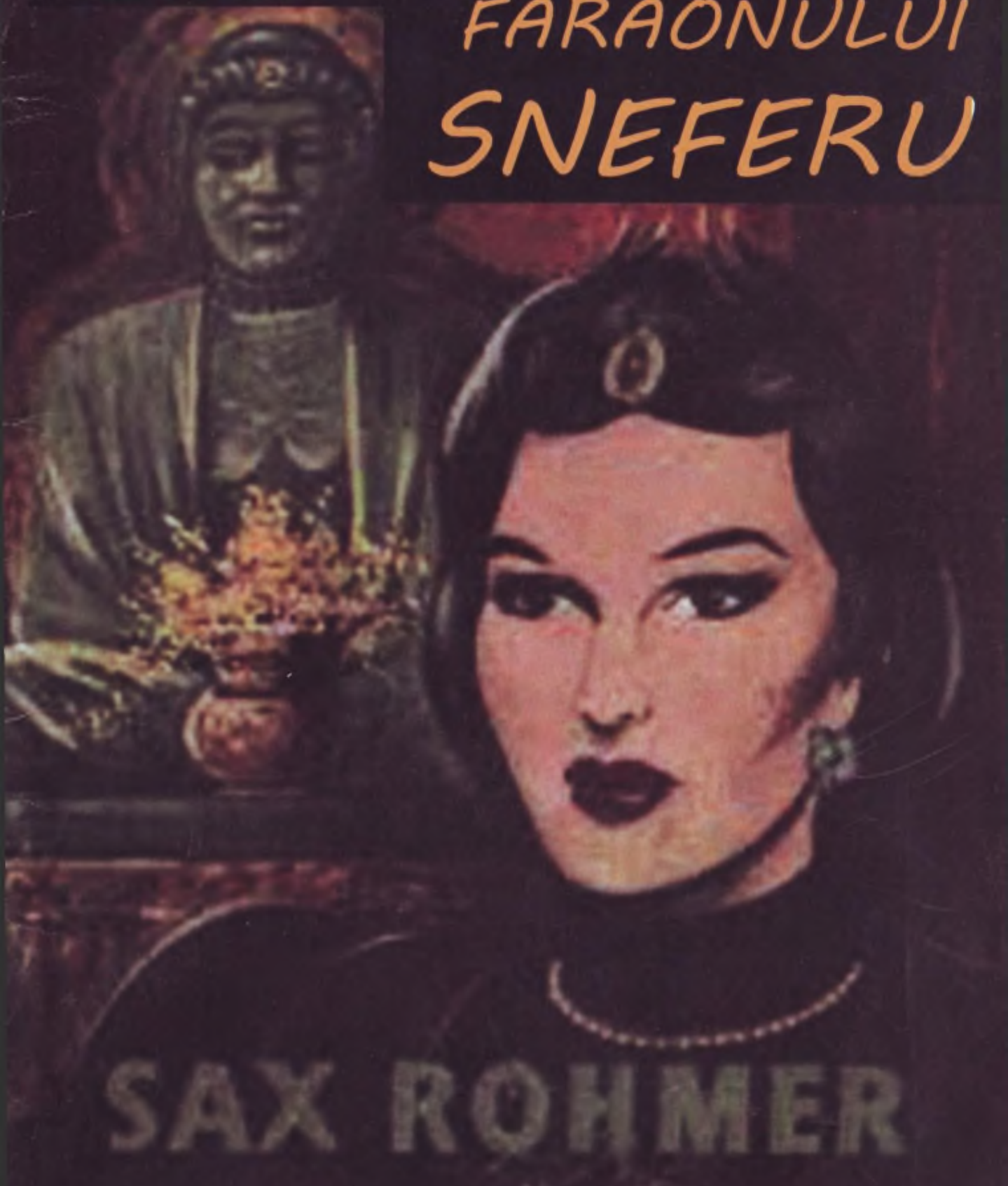

SAX ROHMER

SAX ROHMER

INELUL MORTUAR AL FARAONULU SNEFERU

INELUL MORTUAR AL FARAONULUI SNEFERU

1

Orchestra făcea tocmai o pauză și colegul meu Theo Bishop profită de prilej ca să-mi comunice o chestiune confidențială. Dar mai înainte avu grijă să se uite atent prin toate părțile, deși nici unul din clienții atît de eleganți ai hotelului Shepheard nu dădeau impresie de oameni suspecți.

— Am în perspectivă o chestiune fabuloasă, spuse el încet. Și, dacă-mi reușește, să știi că te las pe jos, Kernaby...

Privi pe cei de la mesele alăturate — era o societate de turiști din New-York. De partea cealaltă se afla un Lord mai în vîrstă pe care-l cunoșteam puțin. Era surd ca un butoi și, principial, nu se interesa de nimeni și de nimic.

— Atunci, te felicit, i-am spus eu, și sunai chelnerul să mai aducă un pahar cu băutură răcoritoare.

Cu toate că eram reprezentantul pentru Egipt al unei firme din Birmingham, prezența acestui tînăr îmi era neplăcută. În definitiv, nu-l cunoșteam decît pentru că lucra pentru o casă concurentă.

Puținul interes pe care l-am arătat față de spusele lui îl cam decepționă, dar, ce să fac, dacă nu-l socoteam cunoscător în materie de antichități egiptene! Tot așa, nu prea țineam nici la societatea lui. Mai tîrziu, am avut gînduri mai prietenoase pentru

sărmanul Bishop, dar în seara aceea aș fi preferat să-l văd că-și ia rămas bun.

Poate că-mi exteriorizasem inconștient sentimentele care mă stăpîneau, căci deodată întoarse capul.

— Știu, zise el, ce crezi despre mine. Dar să nu mai vorbim despre aceasta. Mai luăm un cocktail?

Conștiința mea se trezi brusc, deoarece din vocea lui Bishop se auzea și altceva, nu numai decepție. Am simțit, fără să vreau, că omul voia să-mi încredințeze ceva, să-mi spună ceva. Dar nu mi-am putut călca pe inimă și n-am insistat în nici un fel.

Am mai vorbit un timp despre lucrurile cele mai indiferente, apoi mi-am luat rămas bun de la el, căci aveam de făcut cîteva scrisori, și m-am urcat în camera mea.

După ce am stat vreo oră la birou, servitorul îmi aduse o carte de vizită, pe care am citit:

Abu Tabah

Atît și nimic mai mult, nici titlu, nici adresă. Dar numele acesta avea pentru mine o însemnătate cu totul deosebită, deși nu prea știam multe cu privire la ciudatul om care-l purta. E drept că activitatea acestui om mi se părea uneori misterioasă și de neînțeles, dar față de mine nu se purtase niciodată autoritar sau brutal, ci mă tratase întotdeauna cu bunăvoință. Nu-mi prea păsa de faima specială de care se bucura printre indigeni, căci în fundul sufletului lor, egiptenii nu sînt altceva decît niște copii. Totuși, în timp ce priveam la micul carton pe care-l țineam în mînă, mă cuprinse o senzație de frică, pe care nu mi-o puteam explica.

— Îl voi primi jos, în hol, i-am spus chelnerului. Dar cînd l-am văzut pe acesta gata să plece, mi-am dat seama că-mi era frică să-l primsec pe Abu Tabah aici, sus, în camera mea.

— Nu, te rog poftește-l să vină aici !

După cîteva clipe chelnerul veni înapoi și-mi aduse un plic sigilat. L-am luat în mînă și am văzut că este un plic cu emblema hotelului.

— Dar unde este vizitatorul meu ? am întrebat.

— Domnul a regretat că n-a mai putut aștepta. Și v-a lăsat această scrisoare.

Eram foarte surprins. După ce plecă chelnerul, am desfăcut plicul și am citit cuprinsul scrisorii :

„Lui Kernaby Pașa,

Din anumite motive nu pot să vă vorbesc personal, dar tot aș vrea să vă spun că prietenia pentru dumneavoastră îmi dictează să vă rog să fiți prudent. Sînteți amenințat de o mare primejdie și anume, ea este în strînsă legătură cu acest ieroglif:

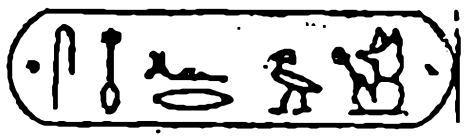

Dacă țineți la viața dumneavoastră, evitați a veni în contact cu lucruri care poartă semnul acesta.

Abu Tabah "

Misterul se adîncea. Cartea de vizită, modernă, europeană, nu se potrivea cîtuși de puțin cu acest reprezentant al Islamului, care părea mai degrabă o figură din „O mie și una de nopți !“ Apoi acest strigăt de prudență, suna și el atît de învechit, că locul lui era mai curînd în epoca evului mediu și nicidecum în aceste zile moderne. Dar nu este mai puțin adevărat că Abu Tabah, cu tot romantismul cu care era învăluită ființa lui, gîndea extrem de practic și acționa la fel. Nu puteam crede că Abu Tabah căuta în felul acesta să producă efecte teatrale ieftine și că urmărește numai cine știe ce scopuri.

În timp ce reciteam scrisoarea, îmi apăru din nou, în gînd, imaginea omului îmbrăcat în mătase neagră și cu turbanul pe cap. Vedeam din nou fața politicoasă, dar de nepătruns precum și mîinile acelea de sidef care se încleștau pe mînerul bastonului de abanos. Imaginea se contura din ce în ce mai vizibil, pînă ce, la un moment dat, aveam impresia că Abu Tabah era chiar în fața mea. Ochii lui străluceau adînc și expresiv ca cei ai unei gazele și vorbea acum într-o englezească curată și curgătoare, exact aceleași cuvinte, pe care mi le scrisese înainte. Apoi desenă în aer, cu degetul lui arătător, nervos și zvelt, făptura stranie a vechiului zeu egiptean Set, distrugătorul.

Era ca și cînd din rîndurile așternute de el pe hîrtie emana o putere magică și, fără să vreau, mi se impunea convingerea că strigătul lui de alarmă era bine intenționat, sincer și că trebuie să-l iau în serios.

Abu Tabah deținea în Cairo o situație cu totul specială; deși neoficial, el era recunoscut de autorități. Dar continua să rămînă pentru mine cel mai a-

dînc mister, atît adevărata lui activitate, cît și modalitatea lui religioasă.

După vizita lui, n-am mai putut să lucrez nimic și, de aceea, am coborît pe terasa hotelului. Nu aveam nimic în perspectivă, ci voiam numai să găsesc un colț liniștit unde, la o țigară fină, să mă las pradă gîndurilor și să privesc la mulțimea care la această oră se plimba pe Sharia Kamel Pașa.

Dar abia am pășit pe terasă, că o mînă mi se puse pe braț. M-am întors repede și am recunoscut pe întunecatul Hassan es — Sugra, care de mulți ani era un slujbaș credincios al Societății Arheologice Britanice.

Părea cam agitat, dar in același timp și speriat, așa că, spre spaima mea, am văzut că și el avea să-mi spună o poveste.

Ne-am așezat la o masă. Nu era prea multă lume afară, pentru că seara era destul de răcoroasă. De la locul unde ședeam noi, puteam privi direct în prăvălia anticarului Philip, care vindea în special sculpturi arabe. Hassan îmi spuse, întretăiat, o poveste minunată și, în timp ce vorbea, mi-am dat și mai mult seama că soarta mă vîrîse într-o dramă, care abia acum începea să se desfășoare. Ascultam foarte atent la cuvintele lui Hassan, deși nu le-am dat prea multă crezare.

— ...cînd profesorul încetă cercetările în piramidă, Kernaby Pașa, spuse el, se aplecă misterios și puse mîna lui neagră, mușchiloasă pe brațul meu, n-a făcut aceasta pentru că n-ar mai fi avut ce cerceta acolo.

— Știu, l-am întrerupt eu. Vroiau să dezgroape piramida din Hlahum și știu că acolo a fost descope-

rită și acea comoară de bijuterii care este unică în istoria egiptologiei.

— Da, ripostă Hassan nerăbdător. Doar eu singur am dat peste bastonul de aur al lui Ureus. Dar lucrările din pirimida de la Meydum n-au fost terminate și tot eu pot să spun și de ce.

M-am uitat neîncrezător la el, pentru că eu îmi și făcusem o idee asupra acestei chestiuni.

— Cei două sute de oameni care lucrau la dezgropare au refuzat să o continue, spuse Hassan cu o voce răgușită. Boală și nenorocire s-a abătut asupra multora dintre ei care au pătruns pînă la un anumit punct în piramidă.

— Hassan își aplecă și mai aproape capul.

— Piramida din Meydum este reședința unui efrit puternic, Kernaby Pașa! Eu sînt ultimul care am fost în interiorul piramidei și știu ce se ascunde acolo. Într-un anumit loc, într-un ungher din camera regilor, se află un inel de aur, cu o piatră verde pe care este săpat un ieroglif. Este inelul regal al faraonului Sneferu, cel care a construit piramida.

Tăcu și se uită la mine cu atenție. Nu mă îndoiam nici o clipă de adevărul spuselor lui, știind că te puteai bizui pe cuvîntul lui Hassan. Dar multe puncte din istorisirea lui mi se păreau misterioase și întunecate.

— De ce n-ai luat dumneata inelul ? întrebai eu.

— Mi-a fost frică să pun mîna pe el, Kernaby Pașa, inelul este un talisman din cele rele. Și pînă azi am tăcut... tot de frică.

— Și de ce îmi povestești toate acestea tocmai astăzi ?

— Am avut pierderi mari și, dacă nu fac rost de bani, pierd și casa, răspunse el sincer. În douăspre-

zece zile trebuie să-mi procur o anumită sumă de bani.

Mi-am sprijinit bărbia în palmă și m-am uitat nemișcat la Hassan-es-Sugra. Nu-mi intra deloc în cap că, numai din cauza superstiției, se putea renunța la o bijuterie atît de prețioasă. Oare soarta să-mi fi rezervat mie această lovitură, adică să-mi ajute a pune mîna pe relicva aceasta de valoare imensă, cum era inelul faraonului Sneferu. Faraonul acesta era unul din cei mai vechi domnitori din Memfis. Cum cu cîtva timp în urmă provocasem nemulțumirea firmei mele din Birmingham, și-a închipuit oricine cît de binevenită mi-ar fi fost o asemenea descoperire menită să-mi restabileiască faima de cunoscător în materie de egiptologie. Interesul meu creștea și am luat o hotărîre.

— Bine, Hassan-es-Sugra. Mîine dimineață, la 9, ne întîlnim în gara din Rikka. Ai grijă de măgarii de povară, ca să ne ducă lucrurile pînă la piramide.

2

Ajuns în Rikka, se petrecu ceva care ar fi putut fi interpretat de multă lume ca un semn rău. Anume, ne-a ieșit înainte un convoi mortuar. Ceata de bocitoare mergea în frunte și auzeam ciudatele și monotonele cîntări ale credincioșilor. Cu toate că nu vedeam pentru prima oară acest spectacol, el a avut darul să mă impresioneze în chip deosebit.

Vedeam un tabuș pe catafalc și știam că omul mort era dus la mormîntul lui, la marginea pustiului.

În timp ce procesiunea își urma drumul, eu mă îngrijeam de descărcarea bagajelor. Apoi m-am dus

spre Hassan-es-Sugra, care mă aștepta la intrarea pe peron. Era foarte agitat și vorbea încet, sigur, ca un om care fumase prea mult hașiș. L-am auzit de mai multe ori murmurînd: „Allahu akabar ! (Dumnezeu este mare).

— Dar ce este cu tine, prietene Hassan ? l-am întrebat eu. Vedeam spaimă în ochii lui, care priveau fix la convoiul ce se îndrepta spre micul cimitir mahomedan. Ești ceva rudă cu mortul ?

— Nu, nu asta, Kernaby Pașa, răspunse el repede, udîndu-și buzele cu limba. Îl cunoșteam prea puțin.

— Văd totuși că ești foarte agitat.

— Oh, nu, Kernaby Pașa, cîtuși de puțin.

Explicația aceasta îmi trădă, că Hassan-es-Sugra ținea să-mi ascundă motivele îngrijorării lui. De aceea am hotărît să mă informez din altă parte.

— Încarcă bagajele pe măgari, i-am spus.

Trei animale, relativ mari și puternice, așteptau răbdătoare să înceapă munca pentru care erau destinate.

În timp ce Hassan executa dispoziția mea, am intrat în vorbă cu șeful stației, un indigen căruia i-am pus o serie de întrebări în legătură cu slujba lui, deși în realitate nu mă interesau absolut deloc. Dar, în Orient, nu trebuie niciodată să mergi direct la țintă; aceasta ar însemna pur și simplu o insultă. Dacă, de pildă, aș fi întrebat imediat cine este mortul și de ce boală a murit, este foarte probabil că n-aș fi aflat nimic. Așa că am început prin a discuta cu șeful un subiect veșnic valabil: lenea controlorilor de bilete arabi, ca și a hamalilor arabi, după care trîntii, ca din întîmplare, o observație cu privire la cortegiul funerar.

Șeful stației ardea de nerăbdare să-mi povestească toată afacerea, dar sînt sigur că ar fi refuzat să scoată măcar un cuvînt, dacă i-aș fi cerut-o direct. Mortul era un anume Ahmed Abdulla, un dragoman, care se retrăsese însă din activitatea lui și care, mai înainte, lucrase o vreme și la dezgropări.

— Într-o seară încălecă pe un măgar alb și nu spuse nimănui încotro vrea s-o pornească. Dar, în general, lumea crede că el se îndreptase spre Haram el-Kaddab (falsa piramidă).

Îmi arătă cu degetul în direcția regiunii unde, dincolo de cîmpuri fertile, se înalță pe marginea pustiului piramida mortuară a faraonului Sneferu.

Nici ziua n-ar trebui să intre în ea. Aduce nenorocire. Dar noaptea cazi, cu siguranță, în mîinile puternicului efrit, care-și face mendrele acolo.

Măgarul lui s-a înapoiat singur, așa că lumea a pornit în căutarea lui Ahmed Abddula. Pînă la urmă a fost descoperit a doua zi.

Din nou arătă cu brațul spre pustiu.

— Zăcea mort pe nisip, în apropierea piramidei...

M-am uitat la șef, fără îndoială, vorbea sub imperiul unei spaime mortale.

— Și adică, ce să fi căutat Ahmed Abddula în piramide tocmai în timpul nopții ?

Cunoscutul meu își mută vocea cu totul.

— Dumnezeu să pedepsească pe dușmanii poporului, spuse el, atingîndu-și fruntea, gura și pieptul cu inelul de fier pe care-l purta la deget. O comoară mare este îngropată în piramidă, Kerbaby Pașa, unde zace încă de pe vremea lui Suleiman cel Mare. Acest sultan a pecetluit piramida

cu inelul lui și ea este păzită de servitorii lui Gann Ibn-Gann.

— Așa că dumneata ești de părere că spiritele păzitoare ale piramidei au ucis pe Ahmed Abddula?

Șeful stației pronunță o serie de blesteme.

— Sînt lucruri despre care nu e bine să vorbești, dar oamenii care l-au văzut pe Abdula spun că arăta îngrozitor. Un mare willi (învățat) a cărui înțelepciune este renumită în tot Egiptul a fost chemat de locuitorii din Rikka, pentru ca să gonească nenorocirea, ținîndu-se seama de faptul că mînia dginului poate avea urmări fatale pentru populația din Rikka...

Peste o jumătate de oră o pornirăm la drum. Șefului de stație îi spusesem, confidențial, că voiam să cumpăr de la șeicul din Meydum un colier de turchize. În acel moment nu-mi închipuiam însă că, într-adevăr, voi intra și în casa acestui onorabil șeic. Am călărit prin mijlocul unor cîmpuri înverzite. Prin alei de palmieri și grădini de sicomori. Hassan venea pe urmă, tăcut și conducînd măgarii care purtau bagajele. Muncitorii de pe cîmpuri se uitau interesați la noi, femeile, pe la porți, făceau același lucru, dar tot drumul nu se petrecu nimic deosebit. Numai că era îngrozitor de cald. Pe la prînz, soarele ardea fără milă și eram mai amărît, că, fără să-mi dau seama, a trebuit ca tocmai pe o asemenea căldură eu să mă aflu la drum.

Ne-am stabilit lagărul pe partea de vest a piramidei, dar dincolo de mlaștini, populate de o sumedenie de rațe sălbatice. N-aveam habar de cît timp va trece pînă voi putea pune mîna pe inelul cel prețios, dar, cum cunoșteam curiozitatea țăranilor, mă hotărîsem să nu mă apropii de pirami-

dă înainte de căderea nopții. Nu trebuia să mă vadă nimeni intrînd înăuntru.

— Hassan-es-Sugra păstra o mutenie ciudată, dar eu tot mi-am dat seama cît era de agitat.

Își luă puşca și plecă să ne aducă vreo cîteva rațe pentru cină. Între timp, eu m-am urcat pe colina de nisip de la sud-vestul piramidei. Acolo m-am ascuns într-un tufiș și am privit cu ochean-nul la dunga verde care mărginea valea Nilului. N-am putut descoperi nici un semn ce trăda că eram urmărit de cineva, însă cum furtul de relieve și antichități este pedepsit cu foarte mare asprime în Egipt, aveam toate motivele să fiu extrem de prudent.

La masa de seară Hassan a fost tot atît de tăcut ca și înainte, în schimb ne-am bucurat de toate bunătățile. Am avut prepelițe prăjite, curma-le proaspete și pîine; în afara de acestea, am mai deschis și cîteva cutii de roșii conservate. Drept băutură, apă de Vichy, pe care am mai dres-o cu cîte o gură de wischy.

Cînd luna, care se înălțase pe cer, aruncă um-bra piramidei pe covorul de nisip, am pornit-o și eu pe după colțul vechii construcții, înspre des-chizătura de la nord. Dar la trei pași de colț am rămas încremenit pe loc.

Pe coama unei dune de nisip se vedea făptura nemișcată a unui bărbat, care se contura perfect în lumina plină a lunii.

În primul moment am crezut că fantezia mea îmi joacă vreo festă și că ceea ce vedeam nu era decît vreo închipuire a minții mele muncite de tot felul de gînduri. Dar în timp ce stăteam în

loc și observam, omul se mișcă, își înalță capul, apoi se întoarse și dispăru pe după dună.

Nu știu cît timp am stat acolo în nemișcare, în tot cazul, fapt este că un sunet de clopote de cămile mă trezi din visarea mea fără rost. Clopotele sunau încet în mijlocul tăcerii adînci și desigur că veneau de la mare depărtare. M-am înapoiat imediat, am luat în mînă ocheanul meu atît de precis din tocul lui și am cercetat regiunea în direcția Fayum. O caravană se mișca încet prin cîmpia de nisip și umbra ei se contura întunecat pe un fundal plin de lumină. Am numărat trei călăreți, trei măgari încărcați și două cămile. Pe primul dintre animalele mari am distins un bărbat și pe al doilea un shibryieh, o șea mare acoperită. Însemna deci, că pe acest animal călărea o femeie.

Caravana dispăru în sfîrșit într-o pădurice de palmieri care acoperea vederea spre satul Meydum.

După ce am băgat ocheanul în toc, am rămas o clipă pe loc, gînditor. Apoi, am coborît în vale, spre micul nostru lagăr, unde lăsasem pe Hassan es-Sugra. Nu l-am văzut nicăieri și, după ce trecu vreun sfert de oră, am devenit nerăbdător și am început să-l strig pe nume.

Dar nimic nu se mișcă, deși în tăcerea nopții strigătul meu se putea auzi de la mare distanță. Am repetat apelul, dar fără succes. Nu mi-a răspuns decît șuieratul ascuțit al liliecilor uriași, care își aveau cuiburile prin găurile piramidelor. Vocea mi se pierdu în singurătatea pustiului. Numai ecoul ca o tristă ironie veni înapoi trimis de pereții piramidei...

Aceste întîmplări mă impresionară destul de neplăcut, ceea ce nu însemna însă că m-au putut determina să renunț la proiect. Am învins frica, am cercetat regiunea din jurul piramidei și după o vreme, nedescoperind nimic, m-am liniștit. Aveam în picioare o pereche de pantofi cu tălpi de cauciuc și eram îmbrăcat cu niște pantaloni vechi de dril și o haină de pijama. La brîu purtam nedespărțitul meu browning. Mai luasem cu mine și diverse instrumente, de care puteam avea nevoie în interiorul piramidei, în special o puternică lampă electrică de buzunar.

Ajuns cam la vreo douzeci de metri înălțime în fața piramidei, m-am oprit și m-am uitat din nou înapoi în valea Nilului. Apoi am început coborîșul prin gangul îngust, pe care-l luminam cu lampa mea. Din timp în timp mă opream și cercetam coborîșul acesta drept, să văd dacă nu dau de urme de șerpi.

După un drum de vreo optzeci de metri, am ajuns la un fel de peșteră joasă, în care nu se putea umbla decît tîrîș și care era scobită direct în stîncă. Ajunsesem la fundamentul piramidei. Căldura era insuportabilă și un miros greu îmi tăia aproape respirația. M-am întins pe pămînt odihnindu-mă cîteva minute. Eram leoarcă de transpirație și inima îmi bătea să se spargă. Ascultam încordat la orice zgomot dinăuntru sau dinafara piramidei și oricît încercam, nu izbuteam să fiu stăpîn pe mine. Mă cuprinse frica. Praful uscat mi se lipea de mîini, de față și de haine și-mi îngreuna respirația ; mă gîndeam cu groază la partea a doua a drumului meu. Aveam înaintea mea un gang orizontal înalt de patruzeci de centimetri. Din fe-

ricire nu era decît de vreo cincisprezece metri de lung, dar tîrîndu-mă încet prin el, ca un șarpe, aveam senzația ucigătoare a sufocării. Mirosul îngrozitor de aer închis, viciat, era aproape insuportabil. Dar pînă la urmă am izbutit să ajung pînă la piciorul gangului întortocheat care ducea le camera regală din piramidă. M-am urcat prin coș și după cîteva clipe mă găseam într-una din cele mai vechi încăperi făcute de mîna omenească.

Drumul pînă aici îmi epuizase toate puterile, dar nu m-am odihnit decît cîteva secunde și m-am dus înspre colțul estic și am căutat cu ajutorul lămpii de buzunar locul unde trbuia să fie ascuns faimosul inel. Hassan îmi explicase totul atît de bine, încît nu se putea să nu găsesc cu ușurință scobitura în zid. Dar, în acel moment, lumina lămpii începu să slăbească și spre groaza mea am constatat că bateria se consumase.

Totuși, înainte de a se stinge complet, am avut timpul să mai fac două constatări : scobitura din gang era goală... apoi că cineva sau ceva nedefinit se apropia de mine, prin același gang prin care veniseм și eu.

Deși făceam tot efortul să mă stăpînesc, inima îmi bătea să se spargă. M-am tîrît pe pămînt pînă la marginea puțului și am văzut că prin gangul oriental cădea o rază de lumină roșie. Retragerea îmi era tăiată, căci nu exista decît o singură intrare în piramidă. Întunericul din jurul meu părea că prinde viață și aveam senzația că mîini invizibile încercau să mă strîngă de gît. La un moment dat am simțit că sînt atacat de vampiri si de lilieci și că aceste ființe înfloritoare îmi sugeau sîngele. Aerul din camera regească nu mai era de

respirat și cu mîna tremurătoare mi-am pipăit browningul.

Zgomotul din gangul orizontal se apropia, mărindu-se. Încordarea în care mă aflam devenise chinuitoare. În sfîrșit, lumina se făcu mai puternică și apoi se văzu o mînă ca de sidef, care ținea o lampă electrică de buzunar. Fascinant cu totul, am văzut apărînd o a doua mînă, apoi un turban alb și o pereche de umeri acoperiți de stofă neagră. Eram atît de surprins că revolverul era gata să-mi scape din mînă. Omul se ridică și cînd se uită la mine aveam în față chipul lui Abu Tabah.

— Slavă lui Allah, Mărinimosul și Răbdătorul, că te-am mai găsit în viață, spuse el liniștit.

Drumul prin piramidă părea că nu-l obosise mai deloc. Dar mi-am dat seama că se uită la mine cu ochi cercetători.

— Dacă ții la viața dumitale, Kernaby Pașa, răspunde-mi la o singură întrebare : ai găsit inelul?

— Nu. Mi s-a stins lampa, dar după cît am putut constata, inelul dispăruse de la locul lui.

În timp ce-i răspundeam, mi-am dat dintr-o dată seama de ciudățenia întrebării lui și o bănuială luă naștere în creierul meu.

— Dar ce știi d-ta, prietene, despre inel ?

Ridică din umeri.

— Eu știu multe, multe, chiar din lucrurile cele rele, răspunse el, dar, pentru că te îndoiești de scopul dezinteresat al întrebării mele, îți voi spune totul, pentru că Allah, Dreptul și Milostivul, te-a ocrotit în noaptea aceasta și te-a ferit de o moarte îngrozitoare. Urmează-mă, Kernaby Pașa, ca să vezi totul.

La piciorul piramidei erau îngenurcheate cîteva cămile. Ajuns în aerul proaspăt de afară, mi-am revenit în fire.

— Ar fi poate mai bine să îmbrac niște haine de călărie, am fost eu de părere.

Dar Abu Tabah dădu din cap în felul lui plin de demnitate. Avea iarăși bastonul lui de abanos și-și ținea capul în amîndouă mîinile, privindu-mă cu acei ochi ciudați, melancolici, care mă impresionase și altădată.

— Orice aminare ar fi păgubitoare. Soarta mărinimoasă te-a ferit de un sfîrșit îngrozitor și nefericit. Laudă și mulțumire se cuvine lui Allah, care a îndepărtat primejdia. Dar inelul, de care este legat un vechi blestem, a dispărut și eu am acum datoria să nu mă odihnesc pînă nu-l voi regăsi.

Vorbea cu o convingere solemnă și eram incredințat că spune adevărul.

— Poate că ai dreptate, conferind inelului puteri magice, dar, cum și eu însumi sînt un cercetător în ale arheologiei, trebuie să contrazic afirmațiile d-tale. Poate că, înainte de a porni, ești dispus să-mi explici cazul. Nu cumva știi ce s-a petrecut cu Hassan es-Sugra ?

— M-a văzut din depărtare, cînd veneam spre piramidă și, de frică, a fugit. Ce s-a întîmplat, vei afla încă în noaptea asta. Cămila cea albă este pentru dumneata.

Vorbele lui trădau atîta hotărîre, că nu puteam să nu le dau urmare. E drept, nu puteam spune că îl iubesc ca pe fratele meu, dar simțeam că antipatia ce i-o nutream la început dispăruse. Dimpotrivă,

aveam un mare respect pentru Abu Tabah. Încetul cu încetul înțelegeam de ce indigenii îl stimau atît de mult și-l ascultau orbește. Cunoștințele lui despre oameni și lucruri, ca și firea lui distinsă făcuseră cea mai mare impresie asupra mea.

Nu prea mă simțeam bine în pantofii și hainele mele murdare, pentru că, așa după cum bănuisem, drumul nostru mergea spre Meydum. Vă închipuiți cît de nemulțumit eram că a trebuit să pășesc peste pragul șeicului în starea atît de puțin reprezentativă în care mă aflam din cauza hainelor mele, de care mi-era de-a dreptul rușine.

Trecînd prin mai multe firide, am ajuns într-o curte a cărei podea era formată din cel mai fin mozaic. În mijlocul ei o fîntînă arteziană minunată arunca în aer un șuvoi de apă cristalină. Abu Tabah mă prezentă gazdei, un bătrîn și venerabil moslem. Înainte de a mă așeza pe divan, m-am descălțat, așa cum cere obiceiul țării, și am luat din mîna unui servitor narghileaua și ceașca cu cafea.. Eram foarte curios să văd cum se vor desfășura lucrurile.

Abu Tabah avu o scurtă convorbire cu șeicul care, după aceasta, dispăru în interiorul casei. Abu Tabah luă loc lîngă mine, pe divan.

— Cu toate că nu ești un mosiem, ești totuși un om cult și înțelept, spuse el. Am dat ordin ca sora mea să vină aici.

— Este extrem de drăguț din partea d-tale, am răspuns eu, căci știam ce semn de mare apreciere reprezintă acest gest. Însemna că Abu Tabah mă aprecia foarte mult.

— Este foarte frumoasă, continuă el, dar ascuțimea inteligenței ca și calitățile ei intelectuale întrec cu mult frumusețea ei fizică.

— Te felicit că ai o asemenea soră minunată, am ripostat eu politicos

Abu Tabah dădu din cap.

— Da, Allah mi-a binecuvîntat casa, dar cum d-ta te îndoiești de mine și nu știi cum am ajuns să știu anumite lucruri, aș vrea să lămuresc chestiunea asta.

Nu știam ce să-i răspund, dar în aceeași clipă șeicul se întoarse însoțit de o fată. Era îmbrăcată în alb și păși încet și grațios spre divan. Deaspura rochiei purta o pelerină albă, iar pe cap un taraba alb, un fel de basma brodată cu aur, și care-i ascundea părul. O singură buclă neagră se furișase pe sub taraba și-i cădea peste frunte. Un iașmac alb îi cădea pînă la picioare, care erau băgate în pantofi de piele roșie.

Apropiindu-se, am putut să-i admir în amănunt îmbrăcămintea scumpă, ca și liniile grațioase ale trupului ei, dar cel mai puternic mă fascinau ochii ei de gazelă, care semănau perfect cu cei ai fratelui ei. Numai că mi se păreau și mai, și mai strălucitori ; aceasta probabil, din cauză, că genele ei erau vopsite cu negru.

Nu i-am fost prezentat; mă salută cu ochii, plecați modest la pămînt, și se așeză pe mai multe perne în fața unei mesuțe de cafea la capătul divanului. Șeicul se așeză lîngă ea și Abu Tabah scrise repede, cu cerneală roșie, cîteva rînduri pe o bucată de hîrtie. Apoi șeicul bătu din palme. Un servitor aduse un lighean de alamă cu cărbuni aprinși, îl puse lîngă o lampă mare care atîrna de tavan, ținută de un braț de bronz. Făptura albă a feței era în plină lumină, restul zăcea, mai mult sau mai puțin, cufundat în plină umbră. Un tablou pe care nu-l voi uita niciodată.

Abu Tabah luă cîteva boabe dintr-o cutiuță și, în mijlocul unei tăceri adînci, le azvîrli pe cărbunii din ligheanul de alamă.

Sora lui întinse mîna deasupra mesei și Abu Tabah muie pana în cerneală roșie. El desenă pe palma fetei un pătrat, pe care-l împărți apoi în nouă pătrățele mici. În fiecare din ele scrise cîte o literă arabă, iar în cel din mijloc mai lăsă să cadă și o picătură de cerneală. În timpul acesta murmură cîteva cuvinte.

Tînara egipteancă se uită în podul palmei.

Abu Tabah rupse bucățele hîrtia pe care scrisese și aruncă bucată cu bucată din ea în ligheanul cu cărbuni, continuînd a recita formule de incantare pe care nu le înțelegem. Apoi trecu între ligheanul cu tămîie și sora lui și începu să-i vorbească în șoapte. Acum știam că eram martorul unei proceduri foarte rare pe care indigenii o numesc darb el-mendel. Nu mai încăpea îndoială, Abu Tabah era un sahhar și bine inițiat în arta numită erruhani. Nici un alt zgomot nu mai tulbura tăcerea adîncă, pînă cînd, deodată, fata începu, cu o voce moale monotonă, să vorbească în limba arabă.

— Revăd inelul, spuse ea. O mînă îl ține în fața mea. Inelul poartă un cărăbuș verde. Pe el este scris numele unui faraon... inelul a dispărut... nu-l mai văd...

— Caută-l mai departe, spuse Abu Tabah, încet, dar insistent, și mai zvîrli tămîie pe cărbuni. Îl cauți ?

— Da. Fata tremura puternic. Sînt într-un gang scund, care coboară, și mi-e frică.

— Nu te teme, mergi înainte pe gang, spuse Abu Tabah.

Cu o exactitate ciudată, fata descrise drumul pe care cu puțin mai înainte intrasem și eu în piramida

de la Meydum. Ea descrise și camera regească precum și scobitura din perete, unde fusese ascuns inelul faraonului.

— S-a făcut o nouă gaură în perete, spuse ea. Tabloul a dispărut. Eu stau într-un loc întunecos și, din nou, o mînă ține inelul în fața mea.

— Este mîna unui egiptean sau a unui european ? întrebă Abu Tabah.

— Este o mînă de om alb. A dispărut. Și acum văd un cortegiu funerar, care a pornit din Rikka spre pustiu.

— Nu te lua după urma aceasta, porunci Abu Tabah. Caută inelul !

Vocea lui suna hotărîtă și zvîrli din nou boabe de tămîie pe cărbunii din lighean.

— Văd un faraon pe tronul lui, reîncepu fata încet. Pe degetul arătător al mîinii stîngi poartă inelul cu cărăbușul verde. Un prizonier în lanțuri stă în fața lui, o femeie îl roagă pe rege, dar urechile lui sînt astupate pentru ceea ce spune femeia. Regele scoate inelul din deget și-l dă unui bărbat care stă în spatele tronului. Bărbatul acesta are un chip urît de om rău...

Fata începu să scîncească, apoi încetă cu totul să mai vorbească.

— Ce vezi ? insistă Abu Tabah.

— Inelul mortuar al faraonului ! șopti ea tremurînd. Inelul mortuar !

— Întoarce spatele trecutului și vorbește despre prezent. Unde este inelul acum ?

El pronunță alte formule de încîntare, în timp ce fata tot mai tremura puternic și continua a privi în podul palmei ei drepte.

— Văd un șir lung de morți. Vocea ei suna ca un cîntec monoton. Toți sînt orientali. Unii din ei sînt îmbrăcați în veșminte de mumii și sigilați cu inelul faraonului. Trec încet prin fața mea pe drumul lor care merge prin pustiul din jurul piramidei din Meydum. Ei se îndreaptă spre o vîlcea îngustă, unde se înalță un cort și strigă pe unul de-al lor.

Este posibil ca tămîia să fie de vină că în această clipă m-a cuprins o slăbiciune și că a început să mă doară capul într-un chip îngrozitor. Aveam nevoie de aer proaspăt. M-am ridicat încet, ca să nu tulbur pe ceilalați, dar ei erau atît de preocupați, încît nici nu observară plecarea mea. Am ieșit afară și la umbra păduricii mi-am revenit repede.

5

Nu trecu mult, și mă aflam iarăși călare pe cămila albă, avînd lîngă mine, pe altă cămilă, pe misteriosul iman.

— Adevărul a ieșit acum la iveală, spuse Abu Tabah. Știu totul.

— Sînt gata să ascult vorbele tale, am ripostat eu politicos.

— Sărmanul Ahmed Abdulla, continuă el, care s-a purtat prostește, știa tot atît de bine ca și Hassan — es — Sugra că inelul se găsea în camera regească, căci el era unul dintre acei oameni care au fugit atunci din piramidă, refuzînd mai tîrziu să se înapoieze acolo. Dar lăcomia l-a împins să povestească unui anume Bishop, misterul. A făcut cu acesta un contract, obligîndu-se ca în schimbul unei anumite sume de bani să-i procure inelul.

Atunci am început să bănuiesc ceea ce s-ar fi putut petrece.

— Știam ceva despre primejdie, dar nu totul și de aceea prevenii pe englez. Dar el nu-mi dădu ascultare. Ahmed Abdulla, pe care Bishop îl trimisese în piramidă, murise între timp și oamenii din Rikka m-au chemat ca să-i ajut. Apoi, am aflat, în felul pe care-l cunoști, că și viața d-tale este amenințată de spiritele rele. Nu cunoșteam încă nici un fel de amănunt, dar hieroglifele zeului Set în legătură cu moartea d-tale îmi fuseseră dezvăluite de acum.

M-am cutremurat.

— Că secretul din piramidă era inelul faraonului, am aflat-o abia mai tîrziu, dar acum este limpede că acele forțe ucigătoare emană de la inelul mortuar al lui Sneferu...

Piramida din Meydum se contura în fața noastră, uriașă, întunecată, pe cerul nopții și, în apropierea țintei, am înțeles dintr-o dată că mă găseam în preajma unor dezvăluiri îngrozitoare. Nici pentru o mie de lire sterline n-aș mai fi primit să calc înc-o dată în piramidă. Nu mai încăpea îndoială, inelul mortuar al faraonului Snefru avea puteri magice distrugătoare.

După cît știam eu, nu mai exista un asemenea inel în nici una din colecțiile egiptene cunoscute. Către sfîrșitul secolului trecut, a răsărit deodată în comerț o astfel de piatră, dar era dintr-o epocă mult mai tînără decît aceea a faraonului Sneferu. Inelul purta hieroglifele regelui Apepei al II-lea, unul din regii dinastiei Hyksos. Examinat mai tîrziu de savanți egipteni, inelul s-a dovedit a fi un falsificat și nu s-a mai auzit nimic despre el.

La o milă la vest de piramidă, într-o vîlcea, am dat de lagărul lui Theo Bishop. Era complet părăsit și nu credeam să mai găsesc pe cineva acolo, pînă ce am intrat într-un cort mai mic.

O candelă care sta pe o ladă de lemn își arunca razele ei asupra feței unui bărbat întins pe un pat de campanie. Bănuiala mea se dovedea întemeiată. Desigur că nu trecuse decît o oră de la intrarea în piramidă a lui Bishop, înaintea mea, și tot el era acela și pe care-l văzusem pe piscul de nisip din pustiu. Avusese și el aceeași soartă ca și Ahmed Abdulla.

Părea să fi murit cam cu două ore mai înainte. Cercetînd mai de-aproape, am descoperit cîteva umflături trădătoare în regiunea ganglionilor și mi-am dat numaidecît seama că bietul Bishop fusese muș-cat de o viperă egipteană.

— Abu Tabah, izbucnii eu cu o voce răgușită, scobitura din camera regească este un cuib de vipere.

— Vorbești ca un înțelept, Kernaby Pașa. Vipera este sluga ginului care păzește piramida.

La inelarul mîinii drepte Bishop purta inelul faraonului Sneferu ; pe el descifrai hieroglifele Zeului Set, gravate după numele faraonului.

Am îngropat pe mort adînc în nisipul pustiului și am îngrămădit o mulțime de bolovani peste mormîntul lui, astfel ca șacalii care cutreieră pustiul să nu tulbure liniștea aceluia căruia i-a fost dat să poarte ultimul, inelul mortuar al faraonului Sneferu.

— Am auzit că apartamentul — haremul este locuit, mi se adresă Sir Bertram Collis, în timp ce fumam liniștit în grădina hotelului. Soția mea ar vrea nespus de mult să știe ce doamnă misterioasă și romantică locuiește acolo.

— Sînt aproape convins că Lady Collis ar suferi o decepție, obiectă Chundorman. De obicei, aceste orientale sînt foarte puțin romantice.

— Depinde de ceea ce se înțelege prin romantic, mi-am dat cu părerea. De pildă, pentru d-ta o femeie nu este romantică decît atunci cînd poartă diamante cît aluna de mari.

Chundorman zîmbi, dar ochii lui negri, care priveau din dosul unor ochelari mari cu ramă de baga, nu participau la această operație. Era unul din proprietarii unei celebre firme de bijuterii din Madras, dar trebuie să mărturisesc că întotdeauna m-am plictisit în societatea lui. De obicei se așeza lîngă mine și-mi oferea una din țigările lui de foi foarte scumpe, pe care le păstra într-o cutie de buzunar bătută cu briliante. Felul acesta de a-mi cultiva cunoștința, nu-mi plăcea însă defel.

— Doamna care locuiește în acest harem este fiica mudirului (guvernatorului) din Fayum, am spus eu. Deci, cu totul lipsită de personalitate romantică.

— Foarte interesant, ripostă Chundorman. Ca întotdeauna, interesul lui se trezea brusc, imediat ce auzea pronunțîndu-se un titlu. Este neobișnuit ca o mahomedană de un rang atît de înalt să locuiască într-un hotel.

— Da, recunosc, am spus eu. În India așa ceva ar fi de-a dreptul imposibil. Dar, cum în acest hotel nu vin, în majoritatea cazurilor, decît oameni care fac călătorii de plăcere, direcțiunea a socotit că este o reclamă bună, închiriind și apartamente pentru harem. De altfel doamna a venit aici cu un scop bine determinat. Vrea să asiste la așa numita procesiune Ashura, pe care, mai ales femeile egiptene, o socotesc sfîntă și, cum n-are rude directe în oraș, nu putea primi ospitalitatea unei vechi familii cunoscute, fără să nu jignească pe alta.

— Asta trebuie s-o povestesc numaidecît soției mele, spuse Sir Bertram. Va fi entuziasmată! Vino și d-ta, Kernaby. E timpul să plecăm, dacă vrem să bem ceai Mena House.

Eram bucuros să scap de Chundorman. Nu mă îndoiam defel, că omul era un foarte priceput negustor și o autoritate în materie de evaluare a bijuteriilor, căci îmi oferise pentru cărăbușul meu Hatshepsu exact zece la sută sub valoarea lui adevărată. Dar, ce să fac? nu puteam suferi pe acest evreu indian, și pace!

Bineînțeles, Lady Collis nu era încă gata și Sir Bertram urcă ca s-o zorească. Între timp, mă înapoiai în grădină să mai fumez o țigară și să beau un cocktail. Îndreptîndu-mă spre o masă izolată, de sub un pom splendid, înflorit, se ridică în picioare un bărbat care șezuse acolo.

L-am recunoscut pe Abu Tabah, îmbrăcat ca întotdeauna în negru și cu un turban mic, alb ca zăpada. Mă salută respectuos.

— Așteptam un prilej să stăm de vorbă netulburați, Kernaby Pașa, îmi spuse în englezeasca lui perfectă. Și anume, într-o chestiune în care sper că-mi vei da concursul dumitale.

Cu timpul am ajuns să prețuiesc pe acest om misterios și mai știam că, pînă la un anumit grad, el se bucura și de încrederea guvernului egiptean. Abia de curînd mă scăpase de la moarte și sub nici un motiv nu i-aș fi refuzat ajutorul meu.

Ne-am așezat amîndoi sub pomul înflorit.

— Sînt fericit că-ți pot face o plăcere, prietene, l-am asigurat eu, pentru că niciodată nu-ți voi putea mulțumi îndeajuns pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

I-am zîmbit prietenos și trăsăturile lui căpătară o moliciune aproape feminină. După ce se uită prudent prin toate părțile, se aplecă și mai mult spre mine.

— Rămîi aici la hotel și în timpul Crăciunului?

— Da, pentru moment sînt aici ca invitat al lui Sir Bertram Collis, un prieten bun al meu. Abia marți, după Crăciun mă mut din nou la hotel Shepheard.

— După cît știu, mîine seară are loc aici un bal mascat. Iei și d-ta parte la el ?

— Cred că da, am răspuns eu surprins. Dar pentru ce vrei să știi toate astea ?

Abu Tabah se apropie și mai mult de mine.

— Sînt mulți dintre prietenii și cunoscuții d-tale care au bijuterii prețioase ?

Mirarea creștea din ce în ce.

— Da !

— Recomandă-le să fie prudenți, dar fă-o așa ca să nu se provoace o neliniște generală. Cel mai bun lucru ar fi să vorbești cu fiecare în parte.

Mirarea mea creștea din ce în ce.

— Ce-mi spui d-ta sună grav de tot. Avem așadar și bandiți printre noi ?

— Nu, răspunse imamul și mă privi aproape trist. După cît am putut eu stabili, nu este decît un singur bandit, dar acesta este mai primejdios decît o ceată întragă de alți tîlhari.

— Vrei să-mi spui prin aceasta că el se află aici în hotel ?

Abu Tabah ridică din umeri.

— Dacă aș ști exact unde se află, n-ar mai trebui să mă tem de el. Dar știu numai că actualmente el este la Cairo. Și, cum mai știu că mîine seară vor fi aici multe doamne europene și americane bogate, sînt sigur că nu va lipsi nici Omar Ali Khan.

Am dat mirat din cap.

— Mă tem că numele nu-ți spune nimic. Aici, în Orient, omul este cunoscut mai mult sub numele de Omar Ispahan, „tatăl hoților". Îți mai aduci aminte de furtul voalului sfînt al Nefisehei ?

— Și încă foarte bine, am răspuns eu pe loc, pentru că pomenind de această afacere imamul trezise în mine o serie de amănunte neplăcute.

— Omar din Ispahan îl furase și tot Omar din Ispahan a răpit tezaurului din Jullapur diamantul albastru al maharagelei din Bagur.

Abu Tabah își coborî și mai mult vocea.

— Și acest criminal ordinar a furat și covorul sfînt din Mecca !

— Ce spui ?! strigai eu înspăimîntat. Dar cînd s-a petrecut asta ?

Abu Tabah ridică mîna lui cea delicată, spre a mă avertiza.

— Fii prudent ! Nu vorbi așa tare. Florile din grădină, palmierii dimprejur și nisipul din pustiu au urechi. Omar din Ispahan aude cel mai slab cuvînt care se șoptește în haremul Kedivului sau de pe vîrful unui minaret din cîtadelă. Covorul sfînt este iarăși la locul lui, dar Sheriful din Mecca a trebuit să plătească o sumă mare de bani ca să-l capete înapoi. Din fericire, pierderea n-a ajuns să fie cunoscută și de popor.

Dar de ce te îngrijești acum de Omar din Ispahan ? l-am întrebat eu după o scurtă tăcere.

— Îți voi explica eu imediat. Fiica mudirului din Fayum este aici, în Cairo, ca să vadă procesiunea Ashura. Este drept că nu s-a mai întîmplat încă pînă azi ca o femeie de rangul ei să locuiască la hotel, dar anumite împrejurări au obligat-o la acest lucru. Și-a adus două servitoare proprii, așa că poate sta liniștită și la hotel. Dar bijuteriile ei sînt celebre în toată lumea Islamului !

Am dat din cap cu înțelegere.

— Și eu am primit sarcina să le supraveghez, continuă Abu Tabah încet. De aceea, ți-aș încredința d-tale sarcina să ai grijă de bijuteriile celorlalți invitați.

— Dar prin aceasta mă încarci cu o răspundere îngrozitoare, prietene !

— S-au mai luat și alte măsuri de prevedere. Dar d-ta ai o privire ageră și pătrunzătoare, așa că poți vorbi cu invitații și să fii atent la Omar din Ispahan, acum că ai fost avertizat.

Cuvintele mele făcură o impresie adîncă asupra doamnei Collis.

— Dar este îngrozitor! exclamă ea. Nici nu trebuie să mă mai gîndesc la colierul meu de perle! Mister Chundorman mi-a spus încă de săptămîna trecută că ele valorează azi cu două sute de sterline mai mult decît au costat cînd le-am cumpărat!

Mister Chundorman era un diplomat: se făcuse simpatic doamnelor din hotel, apreciindu-le foarte generos bijuteriile lor. Dacă însă ar fi fost și obligat să le cumpere la prețurile numite de el, nu mai încape îndoială că celebra lui firmă de bijuterii ar fi ajuns la faliment.

— Dar nici nu ești obligată să porți aici colierul de perle, iubita mea, și-a dat părerea Sir Bertram.

— Te rog, nu fi caraghios. Știi doar că mîine seară trebuie să apar la bal ca regina din Saba!

Desigur că în fața unui asemenea argument nu mai avea ce obiecta. Lady Bertram preferă să se teamă toată seara de hoți, decît să-și încuie colierul în safe-ul hotelului. Prima mea încercare de a avertiza pe prieteni în privința lui Omar din Ispahan eșuase în chip lamentabil, dar nici avertismentele mele ulterioare nu avură mai mult succes.

— Este de la sine înțeles că trebuie să țin seama că la astfel de petreceri se furișează și hoți, mi-a declarat o mică milionăreasă din Chicago. Dacă ar trebui să-mi port bijuteriile numai atunci cînd n-ar fi hoți prin apropiere, apoi atunci

ele aproape că n-ar mai avea nici o rațiune de a fi. La noi în Chicago avem bandiți ceva mai primejdioși și hoțul d-tale persian nu le-ar veni nici pînă la călcîi !

Numai unul singur făcea o excepție și luă avertismentul meu în serios. Era Mister Chundorman, pe care l-am întîlnit în bar înainte de cină. Pomenindu-i de Omar din Ispahan, îngălbeni și se pipăi imediat la piept, să vadă dacă mai avea la cămașă briliantul lui cel mare.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! dar știu că ai băgat spaima în mine, Mister Kernaby !

— Atunci cunoști pe Omar ?

— N-aș putea spune că-mi este necunoscut, ripostă el misterios, cu accentul lui specific evreiesc. Acesta este banditul care a furat Maharadgalei din Bagur celebrul lui diamant albastru !

— Știu asta.

— Dar știi și faptul că firma mea a procurat Maharadgealei această piatră cunoscută în toată lumea ?

— Nu ! asta aflu pentru prima oară.

— A fost o tranzacție foarte grea, de aceea cunosc atît de bine și împrejurările în care acest potentat a pierdut diamantul. Cunosc exact toate amănuntele. Trebuie însă să spun, Mister Kernaby, că m-ai făcut nervos de-a binelea. Dar de la cine deții informația cu Omar ?

— De la autoritățile polițienești, cu care sînt în relații foarte bune.

Chundorman dădu din cap întunecat.

— Am la mine un pachet de pietre neșlefuite, pe care vreau să le transport la Amsterdam, mi-a mărturisit el, nu fără a fi scrutat, pe deasupra

ochelarilor săi, împrejurimile. Ca să fiu sincer, mi-aș dori o apărare mai bună decît mi-o poate oferi poliția egipteană.

— Dar de ce nu depui pietrele în safe-ul hotelului sau la o bancă ?

Își aprinse una din uriașele lui țigări de foi.

— N-am încredere în nici o casă de bani, cu excepția celei pe care o am eu, așa că prefer să țin asupra mea aceste pietre prețioase, oricît ți s-ar părea de nepractic acest lucru. Dar, ia te uită la domnul acela înalt, impozant, de la bar, care tocmai stă de vorbă cu directorul !

— Da. Cred că e vreun ofițer.

— Ai dreptate. Este un funcționar superior polițienesc, și anume inspectorul șef Carlisle de la Scotland Yard.

— Și totuși nu se află aici decît ca invitat.

— Sigur că da, dar pentru că la ultimul bal de Crăciun hotelul a suferit o pagubă mare și, cum inspectorul se află tocmai acum în trecere, în drum spre Anglia, direcțiunea l-a rugat să mai rămînă aici pînă după sărbători.

— Așteaptă, te rog, o clipă, am spus eu, îl aduc aici.

— M-am dus la bar și am salutat pe directorul hotelului.

— Mister Chundorman și cu mine vorbeam tocmai despre cunoscutul Omar din Ispahan, care s-ar găsi actualmente la Cairo.

Inspectorul Carlisle zîmbi și urmară prezentările.

— Da, și directorul este acum nervos din cauza acestui Omar. Știu însă că toți oamenii au fost

avertizați. Așa că nu vor putea face pagube prea mari.

Inspectorul șef m-a întovărășit pînă la masa noastră.

— Am cunoscut în India pe tovarășul d-tale, spuse el, și știu că ești în drum spre Amsterdam, ducînd cu d-ta un pachet cu pietre neșlefuite. De altfel mă așteptam să te întîlnesc aici.

— Îmi place să petrec sărbătorile Crăciunului la Cairo și de aceea mi-am și întrerupt călătoria. Acum însă îmi pare rău de ce-am făcut.

— Ah, nu mi-aș face deloc inimă rea pentru acest lucru, răspunse detectivul vesel. Doar sînt destui oameni aici care scrutează zarea după acest Omar.

Dar Mister Chundorman nu voia să se liniștească.

3

A doua zi seara, grădinile hotelului ofereau o priveliște feerică. Printre straturile de flori și în pomii înfloriți ardeau lămpi ascunse și chiar pe vîrfurile înalte ale palmierilor erau instalate becuri colorate, care aveau aerul unor fructe din basme. Torentul fîntînii țîșnitoare se descompunea într-o cascadă de stropi incandescenți.

În salonul de bal cînta orchestra și sute de lămpi răspîndeau o lumină ca ziua. Societatea cosmopolită dansa în jurul unui pom de Crăciun uriaș. Costumele multicolore se luau la întrecere în ceea ce privește splendoarea culorilor și a strălucirii. Erau reprezentanți ai tuturor epocilor și

ai tuturor popoarelor. Sfîntul Anton din Padova se învîrtea în tact cu Salomeea, frumoasa și seducătoarea fiică a lui Irod. Împăratul Neron își încolăcise brațul în jurul taliei delicate a Reginei Ielelor, iar Carol al IV-lea dansa un twestep cu o fecioară vestalică. Și regina din Saba (Lady Collis) se legăna în brațele lui Sherlock Holmes.

Toată lumea se distra de minune, numai eu nu mă simțeam prea bine. Purtam obișnuitul meu costum de seară, ceea ce nu era poate tocmai în notă cu balul. Dar mi-era silă să mă îmbrac într-un costum de bal mascat. Și inspectorul Carlisle era îmbrăcat ca și mine. Ne mai vorbisem de cîteva ori în timpul serii și descoperisem în el un om de mare cultură și de mare inteligență.

Zadarnic mă uitam să dau cu ochii de Abu Tabah. După conversația noastră din ajun, dispăruse, de parcă l-ar fi înghițit pămîntul. În schimb îl văzusem des pe Chundorman. Purta o mantie mare plină de cute, prin care înțelegea să se creadă că el ar fi profetul din Khorassan. Se vedea că dansul îi făcea multă plăcere, și nu ducea lipsă de partenere.

Mulțimea aceasta de mandarini chinezi, Pirroți olandeze, călugări și dame de onoare sfîrși prin a mă obosi, așa că am ieșit în grădină, ca să mă bucur de priveliștea încîntătoare a luminilor. Deasupra mea se întindea cerul tropical, înstelat, al Egiptului.

M-am îndreptat spre un colț a grădinii, care zăcea cu totul părăsit. Un palmier zvelt se apleca în fața unei ferestre de Mushrabiyeh, din care se vedea o lumină slabă. Plante agățătoare se încolăceau în jurul ei, iar pe jos se întindea un covor

de flori, asupra căruia cădea umbra palmierului. Tabloul semăna cu peisajul dintr-o poezie de Hafiz, numai că lipsea imaginea unei femei frumoase la fereastră.

Dar în timp ce stam acolo și mă lăsam pradă vrajei, fereastra se deschise brusc, ca și cînd visele mele aveau să devină realitate. Văzui chipul unei femei care se uita în grădină, o orientală îmbrăcată într-un veșmînt alb care strălucea fantastic sub razele lunii. Ea purta un yaşmac lung, fin, bogat, presărat cu perle și la mîinile ei se distingeau inele prețioase.

Mi-am ținut respirația și m-am retras în umbră, căci pînă atunci nu știusem că eram și vrăjitor. Făptura minunată se mai uită cam vreun minut în grădină, apoi fereastra se închide din nou și apariția dispăru.

M-am recules încet, încet, pînă ce mi-am dat seama că mă găseam în acea parte izolată a hotelului în care se aflau și apartamentele-harem. O soartă binevoitoare îmi arătase pe fiica mudirului din Fayum.

Deodată mi-am adus aminte că angajasem la un dans pe Lady Collis și am alergat înapoi în salon. La intrare m-am întîlnit cu Chundorman, încă înainte de a fi scos un cuvînt, am înțeles după expresia feței sale că trebuie să i se fi întîmplat ceva tragic.

— Mister Kernaby, îmi spuse el abia respirînd, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă ! Trebuie să găsim imediat pe inspectorul șef Carlisle... am fost prădat !

— Dar ce s-a întîmplat ?

— Mi-au dispărut diamantele !

— Doar nu vrei să spui că...

— Ba da! Caută-l pe inspector și vino în camera mea. Să știi că eu mai înebunesc încă!...

Lady Collis m-a descoperit și a venit spre mine. Ea mai putu auzi ultimele cuvinte ale lui Chundorman.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea încet și speriată.

Chundorman se uită la ea, ca și cum ar fi avut o stafie în fața lui, apoi întinse mîna și atinse colierul ei de perle.

— Dumnezeule! gemu el. Nu mai înțeleg nimic, sau am orbit, sau printre noi este un vrăjitor!

Lady Collis îl privi îngrozită și îngălbeni.

— Mister Chundorman, începu ea.

— Să trecem în cămăruța aceasta, în care lumina este mai puternică o întrerupse el. Vreau să examinez colierul mai atent.

Intrarăm într-o mică încăpere umbrită de palmieri. Chundorman mergea înainte. Se opri exact sub un lustru mare, care atîrna de lanțuri de alamă.

— Dă-mi voie să mă uit mai bine la colier, spuse el.

Tremurînd, Lady Collis își desfăcu colierul de perele la gît și-l puse în mîna specialistului. Chundorman trecu perlele prin mîinile lui, le ridică la lumină și le cercetă atent. Deodată lăsă brațele în jos și înapoie doamnei bijuteria.

— Uitați-vă și dv., spuse el încet. Nu trebuie să fii specialist, ca să-ți dai seama despre ce e vorba.

Lady Collis se uită îngrozită la el.

Dar acestea nu sînt perlele mele, spuse ea cu o voce străină. Aceasta nu este decît o imitație ordinară.

Înainte de a fi putut spune și cu un cuvînt, Chunderman vorbi iar.

Pentru că vorbești de imitație ordinară, te rog uită-te și la aceasta!

Scoase din buzunar o cutiuță de piele și o deschise. Pe partea dinăuntru a capacului se putea citi în litere de aur numele firmei sale și, pe catifeaua albastră se aflau șase bucăți mici de carbuni!

Chunderman se lasă pe un divan de lîngă el și puse cutiuța pe o măsuță de alături.

— Mi-e foarte rău, spuse el cu greutate. Mister Kernaby, vrei să fii atît de amabil și să cauți pe inspectorul șef Carlisle? În același timp te rog să spui și chelnerului să-mi aducă un coniac.

- Ce mă fac acum! scînci Lady Collis.

Rămîi aici lîngă dl. Chunderman, am ripostat eu, ca s-o liniștesc, conducînd-o la un fotoliu mare. Mă mapoiez numaidecît cu soțul d-tale și cu inspectorul Carlisle.

Voiam să evit izbucnirea unei panici printre invitați, de aceea am trecut liniștit și încet prin sala balului, privind la dansatori. N-am putut vedea nicăieri pe Carlisle, dar pe Sir Bertram l-am descoperit în partea opusă a salonului. Dansa cu d-na van Heysten, milionăreasa din Chicago, pe care de asemenea o avertizasem.

Mi-am dat ostenceala să-i atrag atenția că vreau să-i vorbesc și Sir Bertram veni spre mine cu dansatoarea lui. În cîteva minute i-am explicat că tărăboiul ărătîndu-i încăperea în care aștepta Lady

Collis. Apoi am pornit din nou să-l caut pe inspectorul șef.

Timp de zece minute am cercetat toate locurile în care l-aș fi putut găsi, pînă ce am ajuns la convingerea că omul părăsise hotelul. Așa că m-am dus cu directorul în holul salonului de bal.

Dansul era în toi și, fără să vreau, mă gîndeam, ce senzații aș stîrni dacă aș anunța dintr-odată acestor oameni că Omar din Ispahan este printre noi.

Am întîlnit-o pe Miss van Heysten scăldată în lacrimi, fiindcă și ea descoperise că celebra ei diademă de diamante se transformase într-o imitație ieftină.

I-am pus mîna pe umăr ca s-o consolez oarecum, dar deodată atenția lui Chundorman se concentră asupra cărăbușului de la inelul meu.

— Mister Kernaby ! oftă el și arătă spre degetul meu, întinse mîna și trase afară inelul. Apoi se duse la lumină și-l cercetă cu atenție.

Piatra nu mai avea nici o inscripție și ca și Lady Collis și doamna von Heysten a trebuit să recunoască că purtam la deget o imitație fără nici o valoare.

Nu voi uita niciodată scena tulburătoare care s-a petrecut în mica încăpere. Directorul hotelului era extrem de agitat, gîndindu-se la bunul renume al hotelului. Bietul încerca prin toate mijloacele să-și liniștească pasagerii.

— Mă duc eu singur să caut pe inspectorul Carlisle, spuse Chundorman și dacă nu-l găsesc, nu-mi rămîne altceva de făcut decît să înștiințez poliția.

Directorul protestă, dar profetul — bijutier ne părăsise de-acum.

N-aș putea spune cum s-a petrecut, dar dintr-o dată parcă aveam o bănuială asupra felului în care se puteau explica toate aceste transformări.

După trei minute băteam la ușa lui Chundorman, dar n-am primit nici un răspuns. Apăsînd, pe clanță, am găsit ușa încuiată. Am căutat pe directorul hotelului și fără să-i pomenesc de bănuiala mea i-am spus că trebuie neapărat să intrăm în camera bijutierului. A fost adusă cheia de rezervă a camerei respective. Am deschis ușa și am intrat înăuntru.

În primul moment camera părea goală, dar cu puțină vreme mai înainte trebuie să fi fost cineva acolo, căci peste tot domnea cea mai mare dezordine. Și poate că am fi ieșit afară fără să descoperim ceva, dacă n-aș fi auzit un geamăt venind din direcția garderobei. L-am deschis repede și Mister Chundorman căzu în brațele mele. Era legat de mîini și de picioare și un prosop de baie îi astupa gura.

Îl dezlegarăm fără întîrziere, dar eram nespus de surprins și de mirat. Bietul om era numai cu halatul de baie pe el și, pe la încheieturile mîinilor și picioarelor, se vedeau umflăturile pe care le tăiaseră adînc sforile cu care fusese legat. La început nu putu scoate nici un cuvînt și, cu multă greutate, l-am făcut să-și revină, încît să ne poată povesti ceva despre cele petrecute.

— Am fost prădat! Am fost lovit în cap cu un sac cu nisip, tocmai cînd ieșeam din baie. Uitați-vă, toate cuferele mele au fost răscolite.

— Cînd ieșeați din baie? repetă directorul mirat. Dar cît era ceasul?

Cam șapte și un sfert, sumă răspunsul tulburător.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar am vorbit cu Dv. acum zece minute!

— Se vede că nu ești în toate mințile! răspunse Chundorman furios și-și frecă încheieturile. Toată seara am stat închis în garderobă.

— Drace! înjură directorul. Acum înțeleg totul! Mister Kernaby, pînă acum n-am stat de vorbă cu Mister Chundorman și oamenii nu i-au dat d-sale bijuteriile să le examineze, ci acestui bandit de Omar! Și acum trei ani s-a deghizat ca Emir al-Hadj și în această haină a furat covorul sfînt! Acest individ își bate joc de toată lumea pur și simplu. Altădată s-a transformat într-o femeie bătrînă și nu m-ar mira deloc, să-l văd într-o bună zi apărînd ca o cămilă sau ca un smochin!

Gîndurile mele alergau ca nebune prin cap. E drept că nu mă uitasem prea atent la profetul a cărui față era acoperită cu un voal, dar puteam să jur că el avea vocea și gesturile și purtarea lui Mister Chundorman.

Lipsa inspectorului șef Carlisle bătea la ochi și, după experiența avută cu bijutierul, nu puteam face altceva decît să ne ducem și în camera detectivului.

Inspectorul șef Carlisle, complet îmbrăcat, zăcea la pămînt.

Avea pe cap o pălărie de fetru moale și părea că abia intrase în cameră. Dar își pierduse conștiința. Ținea în mînă o țigară de foi, pe care cercetînd-o mai departe, ne-am dat seama că ea fusese cauza amețelii lui Carlisle.

Intrînd în aceeași seară în camera mea și aprinzînd lumina, am văzut și pe Abu Tabah intrînd prin ușa deschisă a balconului.

Desele și misterioasele lui apariții în locuința mea particulară nu mă mai surprindeau.

— Vii prea tîrziu, prietene. Omar din Ispahan ne-a și dus de nas pe toți.

— Hoțul acesta a păcălit și pe alți oameni nu numai pe d-ta și pe mine, îmi răspunse el grav. Dar să nu pierdem nădejdea. Tot se mai poate să mai punem mîna pe tatăl hoților.

— Cred că glumești că, după toate probabilitățile, individul a șters-o și nu mai e în Cairo.

— Dimpotrivă, am toate motivele să cred nu numai că se mai află încă în Cairo, dar chiar în apropierea acestui hotel, nu prea departe de această încăpere.

Purtarea lui Abu Tabah era ciudată și enervarea mea creștea.

— Vino cu mine, spuse el, dar mai întîi stinge lumina.

Peste o clipă eram cu el pe balcon.

— Vezi aripa aceea, de partea cealaltă a hotelului ?

— Da, unde sînt apartamentele haremului.

— În fața ferestrei este un palmier înalt.

— Da, l-am observat și eu.

— Vezi și salcîmul de partea cealaltă a drumului?

— Da.

— Luna s-a ridicat, în timp ce hotelul este în umbră, iar toată lumina cade pe salcîm. Dar printre crăcile lui te poți ascunde și, cine privește de

acolo poate observa lucruri care nu se văd de la balconul nostru. Te-aș ruga, Kernaby Pașa, să te duci pînă la salcîm. Dar apropie-te prudent de fîntînă, astfel ca să nu fii văzut din hotel. Caţără-te pe una din crăcile de jos și observă bine tot ce se petrece la cele patru ferestre din fața d-tale.

L-am privit fix prin întuneric.

— Despre care patru ferestre vorbești ?

— Una se află direct sub camera d-tale, a doua la dreapta ei, a treia deasupra apartamentului cu haremul și a patra este cea mai estică din etajul întîi al acestei aripi.

Acum este zăpăcit cu totul, căci aceste ferestre despre care pomenea imamul aparţineau pe rînd camerelor șefului inspector Carlisle, care nu-și revenise încă în fire, lui Chundorman, maiorului Redpath, un ofiţer pensionar din armata Indiilor, care zăcea la pat de pe urma unui atac de malarie, și directorului hotelului.

— Și ce să bag de seamă acolo ?

— Să aștepți ca un bărbat să iasă pe una din aceste ferestre.

— Și ce să fac după ce voi vedea aceasta ?

— Să iei lampa d-tale de buzunar și s-o aprinzi scurt, o dată, de două, de trei sau de de patru ori, după fereastra din care iese omul.

— Și după aceea ?

— Rămîi liniștit în ascunzătoarea d-tale. Ridici și gulerul hainei ca să nu se vadă cămașa fracului d-tale. Nu reține pe omul care va ieși pe fereastră dar, dacă va intra în harem, să nu-l mai lași să iasă. Mai multe nu-ți pot spune acum, Kernaby Pașa. Avem a face cu Omar din Ispahan !

5

Peste puțin timp mă și aflam printre crăcile salcîmului și mă gîndeam la cuvintele lui Abu Tabah. Oare credea el că unul din acești patru oameni era identic cu Omar din Ispahan, sau misterioasele lui instrucțiuni urmăreau alt scop ? Nu-mi puteam răspunde nimic, așa că am încetat să încerc a lămuri secretul, mulțumindu-mă să stau atent la postul meu de observație.

N-a trebuit să aștept mult. După vreo zece minute am descoperit că cineva ieșise pe balconul maiorului Redpath, al cărui cameră se află direct deasupra haremului !

Nu-mi venea să cred ochilor, văzînd că acest cineva cobora, pe o scară de frînghie, spre fereastra de Mushrabieh. Repede, am dat lampa de buzunar semnalul „trei“ urmărind pe necunoscutul care cobora cu agilitatea unei maimuțe. Purta costumul profetului voalat.

Deschise ușor fereastra și dispăru în întunericul încăperii.

Ridicînd privirile, am văzut o a doua făptură. Era Abu Tabah, care se lăsase în același chip pe balconul inspectorului Carlisle și intră în camera acestuia. După patru secunde apăru din nou, dădu drumul la o scară și mai lungă și coborî pînă la straturile de flori. Agil ca o pisică se furișă pînă sub fereastra de Mushrabieh și se cățără pe fațadă în sus. Îl urmăream cu respirația reținută și așteptam s-o ia pe urma hoțului. Dar m-am înșelat ; l-am văzut urcîndu-se pe scara care atîrna, pînă la balconul maiorului !

foarte prețioase. Vicleșugul s-a și prins de altfel, căci Omar din Ispahan a mai rămas în hotel, cu riscul de a fi descoperit, numai cu gîndul de a-i fura bijuteriile. Și n-ar mai fi trebuit să facă asta, pentru că recoltase doar o pradă destul de bogată de la pasagerii hotelului.

Cineva bătea la ușă și sub fereastră se adunase o mulțime foarte agitată.

— Desigur, continuă Abu Tabah liniștit, că d-ta te-ai gîndit că eu suspectez atît pe maior, pe director, cît și pe Chundorman sau chiar pe inspectorul șef. Nu este așa. Dar știam că pentru scopurile lui Omar camera directorului era minunat de bine așezată și că el nu se culcă niciodată înainde ora unu noaptea. Aproape și mai avantajoasă era camera maiorului Redpath, pentru a cărui boală nu se știe dacă nu trebuie făcut răspunzător tot Omar.

Dar maiorul are o criză de malarie !

— Care a putut foarte ușor să fie provocată de Omar din Ispahan.

— Pentru că maiorul Redpath, după cum am aflat astă seară, este singurul om din Cairo care cunoaște personal pe Mister Chundorman. Și trebuie să-ți mărturisesc, că abia acum o oră am căpătat siguranța că inspectorul șef Carlisle este într-adevăr celebrul funcționar al Scotland Yardului. Puteai să-l iei drept un vrăjitor. De aceea m-am dus în camera inspectorului și m-am convins personal că mai zăcea fără cunoștință. Maiorul Redpath dormea sus. Omar intrase în camera lui fără să-l deranjeze. Eu am făcut la fel. Apoi m-am dus la Mister Chundorman a cărui ușă era larg deschisă.

— Dar, prietene, ripostai eu zăpăcit, doar cu

ochii mei am văzut că Chundorman, legat de mîini și de picioare și cu călușul în gură, zăcea închis în garderobă. Și doar cu ochii mei am văzut cît de adînc îi intrase sforile în carne !

— Toate astea și le-a făcut el singur, replică Abu Tabah calm. Cu proprii mei ochi am văzut un cerșetor orb spînzurat de un smochin. Spume de sînge erau la gura lui. I-am tăiat sfoara de care spînzura și l-am lăsat pe loc, mort. Dar omul nu era nici mort, nici orb ; era Omar Ali Khan !

La un semn a lui Abu Tabah am deschis ușa și o mulțime de lume pătrunse ca un val înăuntru. Printre cei dintîi era directorul hotelului și inspectorul șef Carlisle, care încă mai era palid și tras la față.

— Unde este omul care s-a dat drept bijutierul Chundorman ? întrebă el răgușit. Individul v-a dus pe toți de nas ! Eu am telegrafiat la Madras și am primit răspunsul că adevăratul Mister Chunderman a sosit vinerea trecută la Amsterdam. Cînd am venit astă-seară cu această veste în buzunar, mi s-a făcut rău și abia am putut să ajung pînă în camera mea. Acest bandit mi-a otrăvit toate țigările mele. Unde a rămas ?

— Acum zece minute i-am mai ajutat eu să fugă ! am mărturisit eu. Era deghizat ca femeie.

— Cum, acest individ blestemat a scăpat ? strigă inspectorul șef. Și d-ta stai aici și nu faci nimic ! Du-te după el. Ce, ați înebunit cu toți ?

— Am fi nebuni dacă am porni în urmărirea lui, replică Abu Tabah. Tot atît de ușor ne-ar fi să urmărim umbra unui nor sau o rază de soare.

N-are nici un rost să urmărești pe Omar din Ispahan. A fugit, e drept..., dar n-a putut să-și ia și prada cu el. Iată aici ce-am găsit în camera lui Mister Chundorman.

De sub mantaua lui neagră scoase o pungă , o desfăcu și conținutul ei fu făcut grămadă pe masă. Am recunoscut diadema de briliante a d-nei van Heysten, colierul de perle și... inelul meu !

Înainte ca cineva să fi putut scoate un cuvînt, Abu Tabah se înclină ușor, se întoarse și părăsi camera, cu capul sus.